

[Fritze Teisen.]

førelse, idet den højtærede Socialminister meget vel vil forstaa, at det at deltage i Forligshandlinger eller Forligsforhandlinger, hvor de 3 Partier paa Forhaand har bundet sig om ikke i Enkeltheder, saa dog i det store og hele til Gennemførelse af Lovene paa et nogenlunde uændret Grundlag, i Virkeligheden vil være ganske umuligt for et andet Parti. Naar den højtærede Minister siger, at vi for saa vidt har givet Socialreformen fri Bane, idet vi ikke har stillet noget Ændringsforslag i Folketinget, er det naturligvis rigtigt, at vi ikke har stillet noget Ændringsforslag i Folketinget, men det maa ikke forstaas saaledes, at vi har givet Reformen fri Bane. Naar der ikke er stillet noget Ændringsforslag i Folketinget, er det paa Grund af den Omstændighed, at de tre Regeringspartier ikke ønskede at modtage noget Ændringsforslag fra det konservative Folkeparti, men paa forskellig Maade tilkendegav, at det vilde være fuldstændig unyttigt, idet man dog ikke vilde gaa med til Realitetsændringer af nogen Art. Til hvad Nytte skulde vi saa komme med Ændringsforslag?

Den højtærede Minister var saa glad over, at vi ved Lovforslagets Fremsættelse i 1930 — jeg tror, det var i Oktober Maaned 1930 — havde udtalt rosende Ord om Socialreformen og i Virkeligheden havde taget uhyre velvilligt paa dette Lovforslag. Dette kan jeg gentage her; vi har paa mange Punkter taget overordentlig velvilligt paa dette Lovforslag, og vi vilde gerne have været med til at gennemføre en Lov, der kunde bevirke, at vi her i Landet fik en forbedret Forsørgelseslovgivning af en noget anden Karakter, et mere samlet Hele end den, vi har nu; men derfra og til at mene, at vi fuldt ud anerkendte de Principper, hvorpaa Lovforslaget er opbygget, er der alligevel et overordentlig stort Spring. Vi anerkender i høj Grad det ønskelige i den Centralisation, som her indføres. Vi anerkender det gode i, at de forskellige Organer, som forvalter Forsørgelseslovgivningen, nu samles, saa at Hjælpekasserne og Værgeraadsinstitutionerne — disse har sikkert udført et overordentlig paaskønnelsesværdigt Arbejde og givet deres Indhavere et ganske overordentligt Slid, ikke mindst i de sidste Aars Arbejdsløshedsperiode, i hvilken det har været meget vanskelige Hverv at røgte, ogsaa fordi det mange Gange kan være vanskeligt ikke at lade Medlidenheden løbe af med sig i alt for høj Grad —, om jeg saa maa sige, falder bort og kommer ind under selve Lovens Centralisation. Derigennem vil der komme

mere Ensartethed i Administrationen, en Ensartethed, som jeg tror har kunnet tiltrænges. Jeg tror ogsaa, at Centralisationen paa det økonomiske Omraade i mangfoldige Tilfælde vil vise sig at være til Gavn baade for Stat og Kommune. Vi anerkender, at der gennem hele Lovene gaar en konsekvent Linie, en logisk Opbygning, som man hidtil i allerhøjeste Grad har savnet. Vi faar nu den Kodifikation, som har været savnet i en Aarrække, i alle de Led af Administrationen, der har haft med Forsørgelseslovgivningen at gøre, eller som blot har tangeret den.

Men saa kommer vi til det Spørgsmaal, om dette Lovforslag er af en saadan Art, at man for at opnaa disse Ting, som jeg her har nævnt, kan vige bort fra andre Principper, kan gaa ind paa, at noget af det, som har været Grundsynspunktet i den hidtidige Forsørgelseslovgivning, falder bort, saa at man kommer ind paa nye Principper paa mangfoldige Omraader. Man har undertiden, ikke mindst i Pressen, yndet at betragte det konservative Folkeparti som et asocialt Parti, som et Parti, der, hver Gang der var sociale Love til Behandling, trak sig tilbage i Sneglehuset, om jeg saa maa sige, og ikke vilde være med. Dette er en fuldkommen falsk Betragtning. De Forsørgelseslove, de sociale Love, som er blevet gennemført i de sidste Menneskealdre, er saa godt som alle blevet gennemført med det konservative Folkepartis Stemmer, undertiden direkte paa Forslag fra det konservative Folkeparti. Dette bør man vel holde sig for Øje ogsaa ved Diskussionen om dette Lovforslag i Stedet for at henfalde til Betragtninger, der følger de Anskuelser, som man med mere eller mindre Glæde har dyrket fra Modstanderpartiernes Side. Man bør vel erindre, at mit Parti Gang paa Gang har vist vor Villighed til at være med i den sociale Lovgivning og tillige — hvad jeg ønsker at give Udtryk for her i Dag ved dette Lovforslags Behandling — har vist, at vi gerne vilde have været med til, om man ikke havde draget dette Forslag ind i den store Forligsgryde, at gennemføre en ændret Sociallovgivning her i Landet.

Men der er i det foreliggende Lovforslag Principper, som vi ikke kan anerkende Rigtigheden af. Vi har, som den højtærede Socialminister begyndte med at sige, Grundlovens Paragraf om, at enhver, som ikke kan forsørge sig og sine, er berettiget til at faa den fornødne Forsørgelse, og Berettigelsen af denne Paragraf skal ingenlunde bestrides fra vor Side, men vi er nu som